

Stolbergská kapsa

Stolbergské kopce jsou rozsáhlou oblastí rozkládající se severně od Maat Mons, tedy na severovýchodě Aphrodite Terra, ohraničené jezery Nasyr a Scarpe, jakož i stejnojmennými řekami, které je napájejí.

V dobách první kolonizace se hlavním sídlem v oblasti stalo starobylé Beaurains, výstavné město, jedno z mála, které bylo ušetřeno běsnění mutované venušské fauny a které proto nikdy nezískalo pevnostní charakter, typický pro jiná megakorporační města. To položilo základ správní oblasti, departementu Nord-Ouest-Maat, rozkládajícího se v okolí Maat Mons. Na samotném území kantonu Stolberg se nalézala pouze hornická osada Wurselen na samém jižním cípu Ganis Chasma se stejnojmennou pevností, v níž byla umístěna malá jednotka hraničářů.

V čase prvního nástupu Černé legie vyrostla v oblasti severovýchodně od Stolbergu, zvané později Artabac, černá citadela Negromolis, z jejíchž bran se vynořily zástupy Hordy. Departementem prošly jednotky podpůrného sboru Algerothových vojsk „Infernatus“ pod velením nefaritského vojevůdce Belialtora, které celý přilehlý kraj kompletně zpustošily s výjimkou samotného Beaurains, jednak stojícího na obtížně zdolitelném místě na svazích Maat Mons, jednak zuřivě bráněného místní milicí, hraničáři a četnictvem, podpořenými četnými dobrovolníky. I přes hrdinný odpor se však počty místních počítaly sotva na desítky živých, když bylo město vyproštěno z obklíčení.

Následně získala v oblasti vliv mocná knížata Tologne, jejichž vojáci přispěli k záchraně města hlavní měrou a de facto departement vojensky obsadili. Tímto aktem, záhy formálně potvrzeným vojenským velením korporace, se většina území ocitla ve sféře vlivu sektoru Lombardia, ovládaného velkorodem Salvatore. Ten prosadil změnu statutu departementu na hrabství, držené pobočnou větví rodu Tologne, což bylo následováno celou řadou dílčích územních změn, např. přechodem arrondissementu Kerkrade do sféry sektoru De Zeven Provinzien; v důsledku řady nedotažených záležitostí tak zůstal liduprázdný, zpustošený Stolberg viset v jakémsi správním vakuu. Pokus etablovat moc Salvatorů na severovýchodě Aphrodite Terra však nevyšel; v následujících desetiletích se mocenské centrum rodu přesunovalo do jiných oblastí Venuše a z hrabství se pozvolna stávala izolovaná enkláva. Představitelé rodu Tologne-Beaurains se tak stále častěji s obavami ohlíželi na jih k Narewu, nově vybudovanému sídlu sílicího knížecího rodu Denikinů, který dravě a bezohledně potíral konkurenci ve svém okolí a zvětšoval svůj vliv v dálněovýchodní oblasti Aphrodite Terra.

Konflikt mezi Denikiny, resp. jejich vazalským rodem Goluchowů, a hrabaty Tologne vypukl po sporu o Petrovského tunel, který zasáhl do území Beaurains, aniž byli vládci hrabství konzultováni. Přestože knížecí rod Tologne stál za svou odnoží, byť pokrevně již nyní značně vzdálenou, Goluchowům se ze strany Denikinů dostalo mnohem větší podpory. Jednání na půdě šlechtické kurie v Heimburgu však nevedla k žádnému závěru, neboť Denikinům se podařilo zablokovat všechny pokusy ustanovit sněmovní komisi, která by se problémem zabírala hlouběji. Po oboustranném harašení zbraněmi, které nevyhnutelně následovalo, však získali převahu Goluchowové, kteří byli podpořeni Denikiny i vojensky, neboť od počátku jednali jako jejich prodloužená ruka. Bez vyhlídky na pomoc v boji musela beaurainská hrabata ustoupit a jejich suverenita nad panstvím byla závažně narušena vojenskou přítomností denikinovských oddílů.

Příležitost k pomstě se nicméně dostavila již za několik let, po vzniku megakorporace Cybertronic. Bauhaus byl exodem svých příslušníků zasažen velice silně a jedním z rodů, které změnilo korporální logo, byl i rod Kerkrade, ovládající námořní panství stejného jména, příslušící formálně k sektoru De Zeven Provinzien. Potlačení této hrozby, spočívající ve ztrátě důležité námořní základny, byl pověřen velkorod Denikinů, který situace využil k zisku postavení vojenského suveréna sektoru Rosspolskij. Přesvědčen o snadném vítězství, pochodoval generálporučík Nikolaj Goluchow, hrabě z Polocka, na sever v čele početných miličních oddílů, zocelených předchozími boji; byl však nečekaně tvrdě odražen od zdí pevnosti Veceses. Ukázalo se, že armáda nově vzniklé korporace je silou, s níž je třeba počítat. Narew poté začal brát situaci vážně a poslal na sever značné posily, včetně pravidelných armádních jednotek, s nimiž Goluchow obnovil svůj útok. Ve stejné době však vyjednávači Cybertronicu získali pro vstup do nové megakorporace část rodu Tologne včetně větve Tologne-Beaurains, toužící se pomstít Denikinům za potupu při stavbě Petrovského tunelu. Jednotky rodu, posílené tajně přísunutými cybertronickými chasseury a žoldněři, napadly nečekaně Goluchowovy komunikace a posléze i těl. Bauhauská armáda byla uvržena do zmatku, obklíčena a po přísunutí dalších kybertronických posil prakticky rozdrčena. Hrabě Nikolaj Goluchow spáchal v obklíčení sebevraždu a jeho dědic Andrej byl během útoku napříč územím Beaurains chycen a zastřelen příslušníky domobrany. Rod Goluchowů tak vymřel po meči.

Hrabata Tologne-Beaurains nicméně přecenila své síly. Posily, které koordinátoři Cybertronicu do oblasti vyslali, byly záhy odsunuty jinam a jednotky enklávy Kerkrade stačily sotva na hájení vlastního území. Útoku trestné výpravy, vypravené z Narewu následujícího roku a vedené generálmajorem Michailem Buturlinem, tak značně oslabené Beaurains nedokázalo vzdorovat a zbytek rodu s nejméně z poddaných uprchl do Kerkrade. Panství bylo následně věnováno Michailu Buturlinovi, který o několik let později získal titul nedědičného hraběte. Území bylo ovšem značně zdevastováno předchozími boji a trpělo nedostatkem lidí. Tento neutěšený stav způsobil, že novopečený vládce požádal velkoknížete Gustava Denikina o jeho výměnu za Polock, bývalé panství Goluchowů. To po jistou dobu držel Denikinův vzdálený synovec Andrzej Piolkowicz, záhy však za záhadných okolností zemřel a vzestupu rodu Buturlinů již nestálo nic v cestě.

Lenní práva Denikinů k Beaurains byla ostatně ve stejné době zpochybněna Guglielmem di Salvatore přímo na zasedání říšského sněmu. Spor nebyl během zasedání sněmu vyřešen a status panství tak zůstal viset v jakémisi vzduchoprázdnu. Beaurains tak bylo ponecháno pouze ve vojenské jurisdikci suveréna jako válečná zóna, včleněná do tzv. Severoafroditické hraniční oblasti, později podřízené nově ustanovenému Vojenskému okruhu Narew a stalo se místem občasných střetů místní milice, občas podporované řádnými vojsky, s průzkumnými oddíly Cybertronicu. Štáb Narewu oblast dokonce používal jako cvičiště pro „válku nízké intenzity“, sloužící k přípravě nově formovaných jednotek. Jelikož Cybertronic v uplynulých letech proměnil pevnost Veceses v mohutnou vojenskou základnu, která získala krom obranného také značný útočný potenciál, nařídil regent nedospělého dědice Felixe Denikina, polní maršál Ludwik hrabě Serebrjakov, vybudovat na severozápadním okraji oblasti silnou pevnost Warte, jejíž dělostřelectvo dokázalo postřelovat většinu údolí Warlus, hlavní pozemní spojnice mezi Beaurains a Kerkrade. Říkalo se, že při stavbě této fortifikace byly použity plány pořízené po prvním dobití černé citadely Shal-thum. Tato skutečnost nemůže být prokázána, nicméně pevnost Warte je jedním z nejrozsáhlejších opevněných komplexů Bauhausu v této oblasti.

Avšak pevnost Warte, v níž mnohdy nebylo možné udržovat plnou posádku (opevnění spolko celý pluk pevnostní pěchoty) přirozeně nedokázala zabránit kybertronické infiltraci území Stolbergu, v bauhauských plánech ostatně opomíjeného a zcela neosídleného. Denikinové ani neprováděli monitorování zničené černé citadely Negromolis, což se posléze ukázalo jako zásadní chyba. Cybertronic aktivně na území pronikal a dokonce se pokusil obnovit bývalou pevnost Wurselen, ale rychlá reakce velení Severoafroditské hraniční oblasti, která nasadila do akce miliční i armádní jednotky v síle pluku, přičemž současně hrozila dalšími oddíly zaútočit na Kerkrade, tomuto záměru zabránila. Cybertronic nebyl na velký konflikt připravený a před konfrontací couvl. Šarvátky a drobné pŕtky v oblasti nicméně pokračovaly i nadále.

Mocenská situace v severozápadním cípu Aphrodite Terra se dále zkomplikovala počátkem Druhého vpádu Černé legie. Přes Hraniční oblast se převalily síly Legie Callisto, tvořící součást úderné armády „Lamia“ a v teritoriích Denikinů vzplály rozhořčené boje. Jen s největším úsilím byla stabilizována frontová linie a Narew žádal o pomoc na všech stranách. Dostalo se mu jí ve formě, kterou nečekal a z níž rozhodně nebyl nadšen. Do zátoky Zewana Chasma vplula mohutná mishimská flotila, tvořená úderným uskupením *Kidó Butai*, čítajícím monstrózní megakřižníky a letadlové lodě. Pod krycí palbou těžkých děl a leteckými útoky, vedenými proti znovu oživené citadele Negromolis, byly na břeh vysazeny oddíly „Armády Sváté války“ (*Gisen Gun*) generála Renji Janagawy. Ty se v okolí jezera Scarpe střetly se silami algerothovské Legie Ceres a v několikadenní bitvě ji úplně rozdrtily. Legionáři pod velením vojevůdce nefaritů Alcanzagora prchali ve zmatku na západ. Na břehu Nasyru se kdysi mocný a obávaný nefarit obrátil a čelil svým nepřátelům v poslední marné bitvě. Na jejím konci však Alcanzagor hryzl zem a rozprášené zbytky Hordy byly samuraji nahnány do temných vod jezera.

Ještě dříve, než Denikinovci stačili stmelit síly, uvázané v těžkých bojích s Legiemi Callisto a Enceladus, Mishimané oblehli černou citadelu Negromolis a založili v oblasti severně od jezera Scarpe, nazývané Artabac, provizorní vojenskou základnu Wancourt. Sousedství silných oddílů vojsk jiné korporace, která zjevně měla ambice expandovat, vyburcovalo Denikinovce k akci. Přes řeku Nasyr byl položen pontonový most a do Stolbergu se začal přesouvat XLVI. armádní sbor a další jednotky. Schylovalo se k bouři.

Střetnutí desetitisícových armád zabránilo několik okolností. Za prvé silný vliv Bratrstva, které si nepřálo, aby dvě korporace, podporující dosud neukončené tažení proti Legii, plýtvaly silami ve vzájemných pŕtkách. V tehdy panující atmosféře byl tento bratrovražedný boj zcela nemyslitelný.

Za druhé, Horda nebyla poražena. Na pravé křídlo bauhauských vojsk nečekaně zaútočily čerstvé síly Legie Ió, identifikované jen krátce předtím na Merkuru; teprve po jejich odražení se ukázalo, že na východní straně Ossa Mons nečekaně vyrostla ještě jedna další citadela, dodnes nedobytý Dagon-orch.

Pak zde byl neodhadnutelný postoj Cybertronicu, který by určitě nenechal věci jen tak probíhat a pokusil by se jistě přihrát svoji polívčičku. Bauhauské jednotky měly kybertronickou enklávu Kerkrade v zádech, což jim na klidu nepřidávalo; ostatně skutečnost, že se jejímu území úder Černé legie zcela vyhnuly, byla předmětem mnoha nelichotivých spekulací.

Naposled se objevily rozbroje i ve vlastních řadách. Proti domnělým nárokům Denikinovců vystoupil s průkaznými dědickými právy na Beaurains (včetně Stolbergu) rod knížat Tologne

a kategoricky požadoval stažení denikinovských oddílů z jeho území. Dlouho neuplatňovaný nárok sice představoval pochybnou hodnotu, ale měl podporu velkorodu Salvatore a velkokníže Denikin si uvědomil, že nastavuje kůži za velice nejistý zisk. Bylo tedy rozhodnuto řešit situaci jednáním.

Ani na mishimské straně nepanoval žádný hlad po válce se včerejším spojencem. Několik horkých hlav, požadujících násilnou anexi Stolbergu, bylo zavčasu usměrněno. jednání bylo krátké a završené dohodou o oboustranném stažení, které bylo realizováno poté, co vojska křížové výpravy prolomila opevněný perimetr citadely Negromolis a podruhé v historii Venuše ji zničila.

Bauhauská vojska se stáhla zpět do Beaurains a ze Stolbergu bylo vytvořeno demilitarizované pásmo. Mishima však odmítla výslovně uznat nezpochybnitelný nárok Bauhausu a trvala na tom, že další osud území je v rukou jednání mezi Bauhausem a Cybertronicem.

Na druhou stranu mishimská vojska od jezera Nasyr odešla; celé území Nokomis Montes, Ganis Chasma, Sapas Mons a Ardwinna Chasma bylo postoupeno vazalské korporaci Ressha, kterou Mishima používala jako neutrálního prostředníka, přestože mocensky byla Ressha na megakorporaci závislá. Ta také převzala dohled nad troskami Negromolidy, k čemuž byla zřízena zvláštní vojenská jednotka, *Kurojoukaku Tokeitai*. Mishima přesunula těžiště svého působení na ostrovy Tkashi-mapa Chasma a Nahas-Isan Mons, kde byla vybudována mocná pevnost Arawe, a vojenskou přítomnost v této části kontinentu udržovaly pouze jednotky, obléhající nekropevnost Dagon-orch.

Vojenští představitelé Resshy se po dlouhý čas zdrželi aktivity, avšak když vzrušení opadlo, pozvolna rozšířili v zátocě Zewana Chasma postavenou základnu Wancourt o moderní letiště a v době, o níž budeme hovořit, na něm dislokovali 8. *Čokkyó Hikotai* (24 nejmodernějších bitevních vrtulníků Fukimura A-1), 3. *Juso Suidžoki Hikotai* (24 ozbrojených výsadkových vznášedel Nawade) a úderné uskupení *Taihó Teišintai*, vyčleněné z elitní výsadkové brigády *Taihó Teišindan*, tedy silné oddíly útočného charakteru. Úderné síly brigády Taihó měly kromě tří praporů aeromobilní pěchoty ve stavu dopravní kluzáky a velkokapacitní hydroplány. Za zmínku rozhodně stojí, že brigáda Taihó byla jednotkou spadající do záloh mishimského vrchního velení hlavního stanu Venuše (*Kinsei Dai Honei*) a pro tuto operaci byla silám Resshy zapůjčena přímo Následníkem trůnu Lordem Maru.

Bauhaus se však na své nároky na Stolberg nerezignoval, byť aktivity na jeho území téměř ustaly. Kybertronické oddíly dál nerušeně infiltrovaly bauhauské pohraničí. Status zůstal nadále nevyjasněný, protože jednání mezi Narewem a Kerkrade nikdo pochopitelně neinicíoval.

Po mnoha složitých vyjednáváních, vedených převážně v Heimburgu, získal panující velkokníže Balthasar von Denikin od rodu knížat Tologne, potomků bývalých vlastníků hrabství Beaurains, všechna lenní práva, stvrzující panující status quo v Hraniční oblasti. V postatě jednání nemohlo skončit jinak, neboť dle uznávaných pravidel by se vlastnictvím panství musela tologneská knížata stát poddanými narewského dvora, jemuž dle rozhodnutí Élektorské rady byla svěřena vojenská pravomoc, v Bauhausu vždy rozhodující.

To pochopitelně pro nezávislou šlechtu, obzvláště v choulostivém knížecím postavení, nebylo přijatelné, takže se jednalo spíše o otázku ceny. O výsledku samotném nemohlo být žádných pochyb.

Krátce poté již obdržel major Viktor Berzarin, velitel denikinovské milice v hrabství Beaurains, od narewského velkého komořího Michaila Denikin-Serebrjakova rozkaz přesunout se na území Stolbergu, vybudovat předsunuté postavení na jezeře Nasyr a připravit

kraj pro nadcházející kolonizaci. Balthasar von Denikin byl připraven vyřešit tolik diskutovaný problém jednou provždy.

Přípravy k tomuto kroku se ovšem nedaly utajit a tak zejména kybernetičtí agenti záhy zjistili, co se chystá. Denikinův krok tak urychlil eskalaci napětí v oblasti, neboť porušil léta respektovaný princip demilitarizované zóny, s úspěchem uplatněný například v Zahnenbrunské divočině.

Zhruba v této době Cybertronic zvažoval další postup. Do Stolbergu byly znovu vysláni armádní geologové, aby provedli důkladný průzkum nerostných zdrojů. Velitel enklávy Kerkrade, skupinový koordinátor Sebastian Lascare, referoval o záležitosti jednak vrchnímu vojenskému veliteli Venuše supreme generálu Claudu Dejeanovi, jednak náměstkovi ministerského koordinátora pro obranu Haroldu Sortlackovi. Možnost vojenské konfrontace s Bauhausem byla v těchto dnech na vyšších velitelstvích Cybertronicu hojně přetřásaným tématem. Protože nebylo dosud známo rozhodnutí vysokých koordinátorů, byly vytvořeny dvě pracovní varianty. V rámci druhé z nich bylo zahájeno jednání s potencionálním zájemcem o území Stolbergu, korporací Ressha. Zde je třeba uvést, že i Cybertronic vlastnil listinné důkazy o vlastnických právech na Beaurains. Potomci rodu Tologne-Beaurains, kteří žili ve vyhnanství v Kerkrade, přešli do služeb vznikajícího Cybertronicu a své nároky, obsažené v listinách stvrzených Elektorskou radou, korporaci věnovali. Právě existence těchto důkazů umožnila Mishimě neuznat nárok Bauhausu na Stolberg (i když nárok na samotné Beaurains nikdy zpochybněn nebyl). Probíhající rozhovory vyzněly pro Resshu slibně, takže Mishima již týden po jejich zahájení uznala vlastnická práva Cybertronicu na území Stolbergu. Na bauhauské straně si toho však nikdo nevšiml, a pokud ano, nevyvodil z toho patřičné důsledky. Ressha hned poté aktivovala nově zřízené vojenské uskupení, tzv. *Kurojoukaku Tokei Gun*, které vzniklo rozšířením původní strážní jednotky do rozsahu armádní skupiny, čítající cca pětinu celé bojové síly korporace a Mishima ze základny Arawe na ostrovech Tkashi-mapa Chasma vyslala silný expediční sbor pod velením generálmajora Jasuhide Tody, který se nalodil na paluby transportních lodí a směřoval do Zewana Chasma.

Plavbu mishimských jednotek nicméně narušil orkán, který expediční svaz rozehnal, přičemž jedna z lodí, Haniwa Maru, byla dokonce v bouři ztracena. Většina konvoje byla zahánána na širé moře, takže v Zewana Chasma skutečně přistály jen dvě lodě, shodou okolností jediná dopravní, Kimikawa Maru, zatímco druhá, eskortní loď konvoje Suwó, vezla z příslušníků expedičního sboru pouze generála Todu a jeho štáb. Ten tak měl k okamžité dispozici jen silně neúplnou brigádu zvláštního určení Hajate (*Hajate Tokudan*), kterou narychlo přeskupil do tří smíšených praporů. Ačkoli byla jedna z mishimských lodí zpozorována bauhauským podmořským křižníkem U-602 *Marschall Dreyfuss*, konajícím v oblasti cvičnou plavbu, který o setkání promptně podal hlášení námořnímu velitelství SKAR (*Seekommando Atla Regio*), štáb Narewu nevyvodil z této informace, pokud ji vůbec zaregistroval, žádné důsledky.

Pro úplnost ještě dodejme, že enkláva Kerkrade byla pro možnost předpokládaného střetu posílena speciální bojovou skupinou (*11. Special Gruppi di Combattenti*), určenou pro operace v obtížném terénu. Na bauhauské straně byl k akci připraven 1. prapor beaurainské milice (*I. Beaurains Volksgrenadier Bataillon*) kapitána Hektora Panfilova, což dokládá nevyváženost přípravných akcí zúčastněných stran.

Major Berzarin, ctižádostivý důstojník sloužící na poklidném místě, kde neměl příliš velkou možnost vyniknout, nebyl úkolem nijak nadšen. Stolberské kopce byly jakýmsi tabu – rozšířila se dokonce pověra, že každého, kdo je navštíví, postihne cosi zlého – a představa několikaměsíčního pobytu v pustině jej vůbec nepřitahovala. Již on tedy odkládal pochod co

možná nejdéle, což se posléze stalo neodmyslitelnou součástí postupu každého bauhauského velícího důstojníka v této operaci.

Nakonec se však musel do akce pustit. Most postavený před mnoha lety byl již dávno v troskách a majorovi muži, nevlastníci ženijní vybavení (milice plnila funkci policie a domobrany), museli přes nevyzpytatelný tok Nasyru brodit vodou. Na náladě jim to nepřidalo. Pochod Panfilovovy kolony byl velmi pomalý, prapor příliš nepřipomínal bojovou jednotku a trvalo mu více než tři dny, než dosáhl vlastního jádra Stolbergu. Na úsvitě čtvrtého dne však přišlo překvapení: velitel první rotý Tarasov nečekaně hlásil na velitelství kontakt s nepřítelem.

Idylce byl rázem konec. Ještě téhož dne se Berzarin se zbytkem praporu přepravil přes řeku, aby posoudil situaci na místě. Měl pocit, že mu svítá na lepší časy.

Situace byla poměrně jasná. Nad kótou 122, kryjící starou, zarostlou, leč dosud použitelnou komunikaci vedoucí k dominantě Stolbergu, nevysoké náhorní plošině Lilienbach a dále na sever k rozvalinám pevnosti Wurselen, vlála černá vlajka se zeleným „Céčkem“. Přítomnost kybertronických oddílů na domněle bauhauském území byla v majorově mysli jasným aktem agrese a ctižádostivému důstojníkovi svítla šance na skvělé vítězství. O vyjednávání se ani nepokusil.

Z pevných zákopů a soustavy malých bunkrů na kótě, pojmenované novými obyvateli „Tonhoa“, sledoval bauhauský postup dalekohledem velitel jednotek Cybertronicu, centurio koordinátor Benjamin Carius. Jeho muži nebyli na území Stolbergu jen tak; jednak strážili malou skrytou základnu, kterou zde nakonec korporace dokázala zřídit, jednak zajišťovali bezpečnost oné poslední skupiny armádních specialistů, kteří prováděli na výšině Lilienbach a v okolí geologický průzkum. Generál Lascare měl velký zájem na využití místních, údajně bohatých zdrojů surovin, zejména wolframu. V současné době se již ukazovalo, že původní očekávání nebudou naplněna. Nalezené zdroje nebyly zanedbatelné, přesto však nedostatečné, aby vyvážily náklady rozsáhlé vojenské operace. Jednání s Resshou o prodeji Stolbergu proto vstoupila do závěrečné fáze. Je třeba uvést, že Ressha krátce před těmito událostmi uvedla na trh nový princip magnetického rychlovlaku, na jehož prodeji vydělala miliardy kardinálských korun. Nové území by navíc výrazně rozšířilo její dosavadní državy a posunulo by přirozenou hranici ke břehům jezera Nasyr. Zároveň by tím značně zjednodušil pozemní přístup k nekropevnosti Dagon-Orch, která ležela na východní straně Ossa Mons a která byla „Kartelovou smlouvou č. 8227“ přičtena do správy Mishimě. Mateřská korporace proto snahy Resshy plně podpořila a generálmajor Toda ihned po přistání a nezbytné reorganizaci prořídilých jednotek vyslal do oblasti nadcházejícího střetu všechny části brigády zvláštního určení Hajate, tvořené především oddíly obávaných Krvavých ďáblů, které měl k dispozici. Velitelství letecké flotily Východních moří (*Toukei Koku Kantai*) uložilo pluku námořního letectva Kageró (*Kageró Kokutai*) vyčlenit pro podporu operace jednu letku (18. *Hikotai*), vyzbrojenou stíhacími bombardéry Moonhawk.

K jejímu nasazení nakonec nedošlo, neboť základna Wancourt byla po celý čas operací kapacitně přetížená a narychlo budované letiště Sanbees se nepodařilo uvést do provozuschopného stavu. Několik průzkumných letů, podniknutých ze vzdálené základny Suining na ostrovech Tkashi-mapa Chasma, nemělo na průběh bojů žádný vliv. Přesto se jedná o neopominutelný faktor, neboť na bauhauské straně nebyl učiněn ani jeden pokus o zapojení vlastního (nepoměrně silnějšího a lépe vyzbrojeného) letectva do konfliktu. Mishima poskytla silám Resshy daleko rozsáhlejší pomoc, než se obecně soudilo (o výsádkové brigádě Taihó již byla řeč), avšak její podíl na operaci zanikl v konfrontaci s mediálně mnohem přitažlivější účastí žoldněřských jednotek (je možné, že k tomu bylo cíleně směřováno, neboť

i jindy přísně patriotický mishimský tisk psal zejména o úspěších žoldnéřů). Když byl bauhauskou stranou rozsah účasti Mishimy v této operaci přece jen odhalen (stalo se tak s půlročním zpožděním), překvapivě to přineslo jistou úlevu. Patrně byl tento prvek považován za jisté zdůvodnění neúspěchu.

Koordinátor Carius, sledující pozorně manévry denikinovských milicionářů, měl rozkaz generála Lascareho „uhájit strategická postavení v oblasti Stolbergu a neporušená je předat zástupcům Resshy“. Tím byl jednoznačně vázán na pevnostní pozice na kótě Tonhoa a i kdyby tomu tak nebylo, na ústup by stejně nemohl pomýšlet. Vrtulníky, které je sem dopravily ze základny Veceses, byly již převedeny na jiné úkoly a ústupu údolím Warlus, které mohly nepřátelské jednotky z pevnosti Warte snadno zablokovat, se nemohl odvážit, dokud odpovídal za bezpečnost civilních specialistů. Pokrčil tedy rameny a vyčkával s napětím věcí příštích.

Berzarin, věren taktickým poučkám vojenské akademie, rozvinul své čety na úpatí kopce. Velení útoku převzal kapitán Panfilov; v první vlně byly nasazeny dvě roty, zatímco třetí vyčkávala v záloze. Kybertronické pozice zlověstně mlčely, jen ojedinělé výstřely snajprů rušily napjaté ticho okamžiku. Chasseuři vyčkávali s palbou, dokud se nepřítel nepřiblížil, pak náhle zasypali milicionáře smrští olova. Mezi čtyřiceti mrtvými prvního útoku byl i kapitán Panfilov, zabítý šesti kulkami.

Berzarin se nenechal odradit. Stáhl své jednotky mimo dostřel, poskytl jim dvě hodiny odpočinku a poté zaútočil všemi silami, přičemž tentokrát vedl útok osobně. Bauhauský nápor byl prudký. Když milicionáři smetli předsunutá postavení, nasadil Carius zálohy. Z maskovaného okopu v týlu útočnicků se zvedl oddíl šokerů a do protiútku vyrazila dvě družstva těžkooděných kyrysníků a bojový stroj Scorpion. Nečekaný protiúder zcela zvrátil poměr sil v tomto boji. Když Berzarin, sám raněný, nařídil ústup, leželo před pozicemi Cybertronicu dalších padesát mrtvých milicionářů. 1. prapor beaurainské milice přestal existovat jako bojeschopná jednotka. Když se zbývající muži ploužili v dlouhé koloně, čítající velké množství raněných, zpět k řece Nasyr, byla jejich morálka na bodu mrazu. Neuvážené dobrodružství jejich ambiciózního velitele ztroskotalo; stačilo přitom velice málo. Berzarin mohl snadno přivolat další miliční prapor kapitána Augusta Tipanova, dislokovaný v několika posádkách na území Beaurains a ve dvou třech dnech shromáždit dostatečnou sílu k vytlačení kybertronických vetřelců z oblasti. Místo toho klesl stav bojeschopné milice na polovinu.

O dva dny později překročily jednotky předvoje (*Tokei Senkenbutai*) Strážní armádní skupiny ozbrojených sil korporace Ressha řeku Scarpe. Ženisté ze svazku 13. *Juso Dokuricu Čutai* začali pokládat pontonový most, aby zajistili plynulé zásobování. Štáb armádní skupiny (*Kurojoukaku Tokei Hombu*) hodlal na plošině Sanbees zřídit letiště pro dopravní i bojová letadla a vrtulníkovou základnu. Operaci na místě velel teprve sedmadvacetiletý plukovník Koiči Tagumo, který měl od koordinátora Cariuse převzít oblast. Situace se však vyvinula zcela nečekaně.

Po odeslání zprávy majora Berzarina vypukla nejprve u dvora a následně i na štábu vojenského okruhu panika. Berzarin, aby zakryl pravé příčiny své porážky, nadsadil počet nepřátel desetkrát, takže velitelství Narewu získalo pocit, že v oblasti probíhá rozsáhlá (a koneckonců očekávaná) ofenzíva Cybertronicu. V nastalém chaosu byl degradován a sesazen z funkce u dvora neoblíbený velitel Hraniční oblasti generálmajor Pjotr Ryčagov pod záminkou, že zanedbal dohled nad svěřenou zónou. Přestože někteří vysocí hodnostáři, zejména Ryčagovův přítel a operační důstojník vojenského okruhu generálplukovník Arkadij

Turowski proti tomu veřejně protestovali, neboť k degradaci došlo na základě zcela neověřené informace, zůstalo opatření v platnosti a Ryčagov byl dokonce poslán k trestnímu praporu. Major Berzarin měl totiž velmi dobré styky u dvora, neboť jeho sestra byla milenkou Denikinova křídelního pobočníka, generálmajora Sergeje Senšina. V hlášení uvedených „patnáct set“ kybertronických vojáků pak zcela jistě představovalo předvoj velkého kybertronického uskupení, útočícího na Hraniční oblast. Ryčagov byl ostatně už dlouho trnem v oku mnoha vysokým funkcionářům, kteří chtěli post velitele Hraniční oblasti obsadit svými *protégé*, zejména narewskému velkému komořimu Michailu Denikin-Serebrjakovi. Turowski, který rovněž nebyl u dvora nijak oblíben - a svou podporou Ryčagova si rozhodně nepolepsil - byl velením pověřen, neboť štáb jej nemohl pro jeho služební zařazení pominout. Kolem jmenování však i tak vznikla řada nechutných tahanic; o velení se ucházel intrikánský generál tankových vojsk Tadeusz Rydziewicz a další slávychtiví, vesměs však nepříliš kompetentní důstojníci, jimž se v intrikánském prostředí byrokratického dvora dobře dařilo. Avšak jediný služebně nadřazený důstojník, polní maršál Alexander Buturlin, náčelník štábu vojenského okruhu, o velení nestál, neboť se vyznačoval notnou dávkou zbabělosti. Jeho kariéra je pozoruhodnou přehlídkou vojenského vzestupu muže, který se nezúčastnil jediné bitvy v poli. Turowski byl sice vystaven silnému tlaku, včetně dehonestace kvůli velení zcela nedostatečnému odřadu v poměru k jeho hodnosti, ale kvůli svému příteli Pjotru Ryčagovovi, nespravedlivě postiženému kvůli mocných (zejména právě hraběte Buturlina), se velení nevzdal, ačkoli musel kvůli tomu rezignovat na svou stávající funkci. Oficiální směrnice vydaná štábem Vojenského okruhu Narew nařizovala novému veliteli Hraniční oblasti, aby „shromáždil všechny dostupné jednotky a vytlačil síly vetřelce z území Bauhausu“. Den poté přijel čerstvý operační velitel do Beaurains.

Zde zorganizoval své první oddíly – pěchotu dvou trestných praporů – do tzv. *Dirlewanger Brigade*, jejímž velitelem jmenoval plukovníka Pjotra Ryčagova, kterého současně učinil svým zástupcem. Soustředování vojsk však probíhalo zoufale pomalu. Vojenský okruh měl nedostatek výsadkových jednotek a musel o jejich přidělení žádat samotný Hlavní stan. Vrchní velitelství zprvu sice vyhovělo žádosti Narewu o přidělení pluku *fällschirmjäger „Colonel-général Dumont“*, ale záhy byli padákoví myslivci maršála Victora odesláni k jiným úkolům. Turowski si musel vystačit s místními zdroji.

Kromě již zmíněné *Dirlewanger Brigade* měl k dispozici *II. Beaurains Volksgrenadier Bataillon* kapitána Augusta Tipanova, 400. husarský pevnostní pluk (*400. Pionier Regiment*) a prapor střelců od pluku hraničářů Narewské gardy (*III. Bataillon Jägerregiment Garde du Narew*). Po suchém součtu svých mužů hlásil generál na velitelství, že zastavit nápor předpokládaného počtu kybertronických jednotek nebude možné (tento odhad byl pozoruhodně přesný, protože jen *II. Special Gruppi di Combattenti* převyšovala silou bauhauské uskupení téměř třikrát, nepočítaje rozdíl v kvalitě výzbroje). V odpověď obdržel velitel Záložního sboru Narew, generál tankových vojsk Rydziewicz, rozkaz uvolnit pro Turowského plukovní bojovou skupinu divize pancéřových granátníků *Feldherrnhalle* (*18. Panzergrenadier Division Feldherrnhalle*), což učinil jen s největší nechutí.

Přesun „panzergrenadierů“ však neustále doprovázely nějaké potíže. Vázl přísun pohonných hmot a logistika vůbec. Nakonec se, poněkud nepochopitelně, hlavní síla pancéřové bojové skupiny Marcks (*Panzerkampfgruppe Marcks*) zastavila v Alsdorfu. Turowského stížnosti, jimiž bombardoval své nadřízené, zůstávaly zcela bez odezvy. Ve světle pozdějších událostí se jeví jako vysoce pravděpodobné, že logistické problémy *Feldherrnhalle* byly ve skutečnosti promyšlenou sabotáží. Tuto domněnku podporuje fakt, že během přesunu byl u bojové skupiny přítomen nejen velitel divize generálmajor Joachim von Klenau, nýbrž i sám

Rydziewicz. Vysocí velitelé, odsunutí Turowskim z lákavého postu, dle jejich mínění slibujícího snadný vojenský úspěch, se svému soku zkrátka mstili a nálada na štábu vojenského okruhu, kde nebyl generálplukovník oblíben, tomu vydatně nahrávala. Jak krátkozraký tento přístup byl, je nasnadě; obzvláště ve světle mohutných přípravných akcí z druhé strany.

Turowski, stejně jako před ním Berzarin, pochod na Stolberg proto neustále odkládal – podle hlášení průzkumu z pevnosti Warte a leteckých hlídek (*I. Gruppe Aufklärungsgeschwader 72* ze základny Rozan – *I./AG 72*) žádnou vojenskou aktivitu v údolí Warlus, ani západně od něj nebylo vidět. Předpokládané přesuny mezi Kerkrade a Stolbergem se jaksi nekonaly, takže celá akce začínala vypadat jako planý poplach. O to větší pak byla závěrečná blamáž.

Velkokníže Balthasar von Denikin nakonec ztratil trpělivost. Ačkoli dosud se téměř neangažoval, nyní osobním rozkazem nařídil Turowskému překročit řeku Nasyr a zahájit bojovou činnost v oblasti Stolbergu a to i přes generálovu urgenci, že jádro jeho bojových sil – pancéřová granátníci z Feldherrnhalle – dosud trčí před Alsdorfem.

Turowského pobočník, podplukovník Romanus von Dabek, který doprovázel čelní oddíly, ihned po dosažení kritického prostoru hlásil veliteli operace skutečný stav věcí.

Na kótě 122 je pevně zakopána posílená rota nepřátelských vojáků v připravených postaveních, dokonce disponují lehčím polním opevněním. Jakýkoli útok bez podpory tanků přinese nutně nepřiměřené ztráty. Tanky – a dokonce ani dělostřelectvo – generál neměl, neboť žádná z přidělených jednotek nedisponovala těžkými zbraněmi. Jako výsměch působilo vyslání pevnostního pluku, který musel těžkou výstroj zanechat na základně! V poli totiž k ničemu nebyla.

Kybertronická okupace kóty Tonhoa se však počala jevit jako nepodstatná ve chvíli, kdy se za skly silných dalekohledů objevila základna Sanbees. Stavební ruch kolem vznikajícího letiště ukázal, odkud hrozí nebezpečí (paradoxní je, že tuto stavbu letecký průzkum *I./AG 72* neodhalil, neboť se zaměřoval na pohyb v údolí Warlus). Plukovník Tagumo byl již Cariusem varován před hrozícím útokem a chvatně soustřeďoval síly. Ženisté položili kolem Sanbeesu minová pole a nyní horečně dokončovali velký pontonový most, který by spojil oba břehy řeky. Jakmile by se to podařilo, získali by Resshané bezproblémové spojení mezi Stolbergem a Artabacem na druhém břehu a mohli by do ohroženého prostoru přesouvat jednotky dle libosti. Prozatím jich zde však bylo zoufale málo, neboť většina oddílů dosud nedorazila (chaos v resshanské organizaci byl přinejmenším stejný jako v bauhauské). Plukovník tak disponoval pouze dvěma prapory nedostatečně vycvičené lehké pěchoty (22. a 23. *Dokuricu Kei Hohei Daitai*), oddílem dobrovolných sebevrahů Joširó Aratakiho (*Arataki Tokkotai*) a dvěma speciálními komandami, určenými k boji s gerilami - *Tokuse Cu Buntai Hagari* a *Tokuse Cu Buntai Aenuma*, tvořenými vojáky úderných oddílů nazývanými „nefritoví duchové“, která byla součástí původní *Kurojokaku Tokaitai*. V okamžiku útoku nemohl použít ani roj vrtulníků 8. *Čokkyó Hikotai*, který obvykle hlídkoval nad Sanbeesem. V inkriminovanou dobu tam právě žádný nebyl.

Generálplukovník Turowski si okamžitě vyžádal oddíl houfnic z pevnosti Warte a současně změnil na vlastní zodpovědnost rozkaz vydaný tzv. *Sperrverbandu Warlus* (blokádni skupina Warlus), který s praporem husarů 401. pevnostního pluku, rotou dragounů a oddílem pěchotních děl směřoval do sektoru Warlus, aby přetnul spojovací cesty Cybertronicu mezi Stolbergem a Kerkrade; bylo zjevné, že z Kerkrade žádné posily nepřijdou. Velitel *Sperrverbandu* plukovník Hans Blaskowitz však Turowského rozkaz nikdy nedostal, neboť depeše byla na příkaz maršála Buturlina, který závěry operačního velitele nesdílel, na štábu

vojenského okruhu zadržena. Jeho muži tak strávili řadu dní neplodným čekáním v údolí, zatímco v bojích o Stolberg citelně chyběli. K dovršení vši smůly nebyly v pevnosti Warte k dispozici více než dvě houfnice; přesto velící důstojník generálmajor Vitalij Gerasimenko nepodnikl žádný pokus o nápravu, nepožádal ani narewskou, ani rozanskou posádku, jejichž arzenály doslova přetékal děly různých ráží, o pomoc.

Do prvního, zkusného útoku, zaměřeného na zjištění slabin nepřátelské pozice, vyslal generál 2. prapor trestanecké brigády. Výsledky byly hubené. Početně zjevně slabší nepřítel stihl vybudovat hloubkovou obranu, jištěnou minovými poli. Spoléhal na čas, který pracoval pro něj. V okulárech dalekohledů se plochy letiště jevily již před dokončením, jakkoli ve skutečnosti tomu tak nebylo. Každou chvíli mohla začít přistávat letadla. Turowski se rozhodl zaútočit ihned, dříve než dorazí posily, které, jak správně odhadl, byly již na cestě. Přesto váhal příliš dlouho, takže svou partii prohrál. Během příprav k útoku se na nejbližším severovýchodním okraji Stolbergu, kopcovitém hřebenu Lomze, objevily první jednotky výše zmiňované Zvláštní brigády Hajate plukovníka Renji Cujamy, kterou vyslal generál Toda ze základny Wancourt (za zmínku stojí, že v rámci utajení mishimské pomoci měli vojáci brigád Hajate a Taihó znak „M“ Mishimy na svých pancířích přemalován na resshanské „R“).

Cujamovi muži nakonec dorazili na bojiště právě včas, když poslední dva kilometry překonali během – zaslechli totiž od Sanbeesu palbu.

Bauhauský nápor byl jako obvykle prudký. Turowski určil pro první vlnu útoku *Dirlwanger Brigade*, v druhé vlně měl následovat miliční prapor. Gardisté tvořili zálohu. Prapory pevnostního pluku považoval generál za nevhodné k útočné akci, proto jim určil úkol střežit pozice Cybertronicu na kótě Tonhoa.

Vojáci trestaneckých praporů se tradičně v Bauhausu vyznačují pohrdáním smrtí a vysokou morálkou, tedy takřka mishimským pojetím boje. Nyní mlčky prošlapávali průlom v minovém poli, přičemž pochopitelně utrpěli těžké ztráty. 2. prapor, nasazený již do ranního útoku, ztratil 50% stavu mužstva. 1. prapor brigády uvízl uprostřed minového pole v neplodném střeleckém zápolení s ashigary, ležícími v mělkých zákopech. Vytvořenou mezerou se dovnitř nasunul prapor kapitána Tipanova, který dosáhl až přední linie resshanských okopů. Zde byl zastaven protiútokem sebevražedných jednotek. Pro zkušené vojáky, veterány bitev, není zpravidla útok sebevrahů nebezpečný – většina je zastřelena dříve, nežli může napáchat škody. Ale neznalí nováčci (třeba právě milicionáři) mohou snadno podlehnout panice při tomto neočekávaném útoku. Tipanovovi muži byli navíc již v dotyku s nepřítelem, když se na ně *Arataki Tokkotai* vrhla, takže vůbec neměli čas na obranu. Sebevrazi odpalovali své náložky v rychlém sledu a prakticky celý oddíl byl během krátké chvílky obětován. Několik jednotek, poničených a vydešených útokem kamikadze, se obrátilo na útek. Postup milice tím byl zastaven.

I přes všechny potíže se však zdálo, že útok prorazí. Zpanikařené milicionáře podpořily zbytky 2. trestného praporu a zastavily jejich ústup. 1. prapor pomalu zdolával minové pole a blížil se k okopům obránců. Nepřesná palba špatně vycvičených ashigarů jej nedokázala zastavit. Do boje zasáhli i gardisté, kteří zaujali křídelní postavení a přesnou palbou donutili k ústupu krajní četu obránců. Zdálo se, že vítězství je na dosah ruky a veškerá snaha Resshy přijde vniveč.

V tomto kritickém okamžiku však dorazily na bojiště první squady Cujamovy brigády a zapojily se do boje přímo z chodu. Zuřivý protiútok a přesná palba Krvavých ďáblů zahnalý prořídle řady útočníka zpět. Jednotky Bauhausu nemohly rychle opustit zaminovaný prostor,

takže v řadě případů došlo k boji zblízka; Mishimané však utrpěli značné ztráty, neboť útok nebyl koordinovaný, mnohé i ve vlastním minovém poli. 714. smíšený prapor (714. *Rengo Daitai*) byl velmi těžce postižen, neboť se stal terčem přesné palby gardových hraničářů. Ztráty utrpěl i 716. *Rengo Daitai*; 715. *Rengo Daitai* do boje prozatím nezasáhl. Naopak Ryčagov přišel o téměř polovinu dosud nedotčeného 1. praporu *Dirlewanger Brigade*, který pocítil nápor na vlastní kůži. Protiútok díky kritickému nedostatku okamžitých záloh (gardový prapor byl zapojen do boje) prorazil až téměř k velitelskému stanovišti a generál musel povolát vojáky II. *Pionier Bataillon 400. PR* (2. praporu 400. pevnostního pluku), aby nepřítel odrazil. Navečer byli Bauhausané zpátky ve výchozích pozicích. Ztráty byly značné, s tím se ostatně muselo počítat, ale vzhledem k fiasku útoku nabývaly hrozivých rozměrů.

Generálplukovník si okamžitě uvědomil, že za současného stavu sil je zcela bezmocný. Musel zřídit polní nemocnici pro velký počet raněných; mnoho vojáků skončilo i v zajetí, zejména z řad milice. Vyslal tedy svého pobočníka Dabeka, aby urgoval osobně postup *Panzerkampfgruppe Marcks*. Dabek narazil nedaleko řeky Nasyr na eskadru středních tanků, které velel kapitán Oscar Wisch. Ten byl vyslán generálem Rydziewiczem kupředu, aby bojová skupina nemohla být obviněna, že i přes své „potíže“ nevyvinula maximální úsilí dorazit do prostoru bitvy. Pobočník poté odřad, který mohl boj rozhodnout již první den, dovedl i přes protesty jeho velitele k Turowského stanovišti a znovu se vydal pátrat po záhadně ztracené skupině.

Protivník však také nezhálel. Ve stejný den, kdy Turowski spatřil prvního příslušníka dávno slíbených posil, převezla vznášedla 3. *Juso Suidžoki Hikotai* přes řeku Scarpe první část Nowogrodzské Černé kumpanie (*Nowogrodzka Čornaja kompania*) včetně roty tankoborníků. Nowogrodzská tak zahájila historii stolberské bitvy jako přehlídky žoldněřských jednotek. Ressha totiž využila prostředků získaných ze zmíněného patentu magnetického rychlovlaku k nákupu řady proslavených žoldněřských oddílů. Tak se v žoldu korporace ocitla nejen Nowogrodzská, nýbrž i Pekelná pěchotní skupina (*Hellfire Infantry Group*) eximperiálního kapitána Leo Deightona a dokonce (draze přeplacení) *Bloody Rangers*, výsadková jednotka majora Stantona Merrilla, sestavená z příslušníků Kapitolu. Všechny zmíněné jednotky urychleně putovaly na základnu Wancourt, odkud je vznášedla (v případě Merrillových mužů kluzáky z *Taihó Kakku Rentai*) převezla na Sanbees. Celé žoldněřské brigádě (*Mešikakae Rjúdan*) velel podplukovník Tokuhiširo Goake, který od Cujamy, jehož muži utrpěli v první den boje těžké ztráty, převzal odpovědnost za obranu letiště. Brigáda Hajate zůstala v záloze a k akci byla připravena i brigáda Taihó, která měla vyrazit z Wancourtu.

Nowogrodzská Černá kumpanie byla proslavená jednotka. Její kmenové mužstvo tvořili Bauhausané z panství knížete Leslawa Jaworského, který byl před lety za ne zcela vyjasněných okolností zavražděn. Nato jeho statky uzurpoval nám již známý hrabě Alexander Buturlin, dnes maršál a náčelník štábu Vojenského okruhu Narew (*Militärstellung Narew*), vazal a nejbližší spolupracovník velkoknížete Denikina. Skuteční dědici knížete Jaworského byli z dědického řízení vyškrtnuti na základě dlužních úpisů a zástavních práv, které hrabě Buturlin předložil zjevně podjatému soudu. Hrabě Konstantyn Miloradovič, věrný vazal knížete Jaworského, se však s verdiktem nesmířil a pozvedl proti novému pánu prapor vzpoury. I když denikinovské milice v bitvě u Sapunu povstalce rozdrtily a Miloradovič musel uprchnout, podařilo se mu alespoň vyvolat revizi soudního líčení, která rozhodla, že knížecí titul (byť ne majetek) má zůstat rodu Jaworských, takže hlavní snaha hraběte Buturlina vyšla naprázdno.

Miloradovič pak z exulantů, kteří jej následovali po krutém konci povstání, doprovázeném popravami, vytvořil žoldněřskou Černou kompanii, pojmenovanou dle jeho původního síla Nowogrodz. Členy této proslavené organizace jsou výhradně Bauhausané. Hraběte Miloradoviče, který ve slavné bitvě u Dunapentele padl, nahradil major Fedor Šlemin, který velí kompanii dodnes. Právě Nowogrodzská, nažhavená na střetnutí s nenáviděnými Denikinovci (Šlemin poskytl resshanským vyjednavacům značnou slevu, když se dozvěděl, proti komu bude jeho oddíl bojovat), měla vytvořit páteř obrany Sanbeesu. Podplukovník Goake spoléhal na účinnou protitankovou výzbroj bývalých dragounů, kteří záhy měli naplnit jeho očekávání.

Generálplukovník Turowski viděl, že se jeho situace každým dnem zhoršuje; v zoufalství proto nařídil opakování útoku, podpořeného tentokrát dvanácti tanky Wischovy eskadry. Situace se opakovala. Tanky postoupily minovým polem, vybudovaným proti útoku pěchoty, bez potíží krom jednoho, kterému se přetrhl pás. Dorazily prakticky až k resshanským liniím, avšak hustá palba obránců, mnohem intenzivnější než během prvního útoku, je zbavila pěchotního doprovodu, takže záhy uvízly na chytře položených protitankových překážkách, kde se staly snadnými terči tankoborníků Nowogrodzské a bitevních vrtulníků. 8. Hikotai se tentokrát překonávala a vysílala stroje nad Sanbees tak rychle, jak to jenom šlo. Samotný velitel roje praporčík Kašihara zničil dva tanky úderem na slabé místo na spojnici věže a korby. Zpět se tak vrátilo jen pět strojů, z nichž jeden záhy ztroskotal pro poruchu motoru (kumulativní hlavice resshanské rakety prorazila olejovou nádrž) a musel být zanechán na místě. Wischova eskadra téměř přestala existovat jako bojeschopný útvar.

Současně s tím vyrazila do akce brigáda Taihó. Velitel 428. výsadkového praporu major Kacusaki Ohhira, který zároveň zastával post velitele celého úderného uskupení, se rozhodl vysadit se v týlu nepřátelských pozic, aniž vzal do úvahy, že obránci neprovedli protiútok. Hned po seskoku první roty se ukázalo, že akce byla uspěchaná. Jeho muži se ocitli v izolaci a sváděli dlouhý, urputný zápas proti přesile, avšak major zarputile odmítal ustoupit. Teprve když neústupný Ohhira, vyrážející právě k útoku, padl v boji, mohl jeho nástupce major Jasuo Izawa zbytek výsadku stáhnout. Vrtulníky je odvezly zpět v prudké palbě, tři z nich přitom byly zničeny. Bojové vystoupení *Taihó Teišindan* bylo draze zapláceno.

Turowski se však dostával i přes toto dílčí vítězství do zoufalé situace a mělo být ještě hůř. Krátce poté, co konečně dorazily dvě houfnice z pevnosti Warte, obsadili Merrillovi Rangeři, vysazení z vrtulníků, kóty 109 a 89, dominantní body výšiny Sensee, odkud mohli kontrolovat komunikaci Stolberg-Warte a uzavřeli tak cestu do sektoru Warlus. Veškeré pokusy je odtud vytlačit skončily neúspěchem. Žoldněřští veteráni ve svých postaveních zarytě odolávali. Turowskému scházely jak síly potřebné k provedení obchvatu, tak prostor k manévrování. Přestože vojáci Cybertronicu se prozatím nezapojovali do bauhauského střetu s Resshou, měli v dostřelu svých zbraní poměrně značnou část přístupové cesty.

Stále zoufalejší velitel Bojové skupiny Stolberg (*Kampfgruppe Stolberg*) měl na výběr v podstatě již jen ústup, v této chvíli asi zcela bez problémů možný. Avšak vnitřní odmítnutí neúspěchu (známá bauhauská „nemoc z vítězství“), naléhavost situace a zejména víra v brzký příchod silných posil jej přinutily pokračovat v boji. Jelikož skly svého triedru dobře viděl rychlý postup prací na letištní ploše, nařídil svým dělostřelcům zničit Sanbees palbou horní skupinou úhlů. Výsledky půldenního ostřelování však byly mizivé a navíc vyvolala palba ostrou reakci nepřítele. Tagumo a Goake se po krátké poradě rozhodli zaútočit proti bauhauským pozicím. Do čela útoku nastoupila Pekelná pěchotní skupina kapitána Deightona, podpořená dvěma roji vrtulníků, které poskytla základna Wancourt. Současně měl být

proveden druhý, tentokrát plánovaný výpad brigády Taihó. Druhou vlnu pro případ potřeby tvořila komanda Hagari a Asenuma a 23. lehký pěší prapor, méně poničený v předchozích bojích.

Bauhauské uskupení sice výpad protivníka očekávalo, mohlo proti němu však podniknout jen velice málo. Deightonovi muži po urputném boji prolomili postavení 400. pevnostního pluku (žalostně postrádajícího těžkou výzbroj), zničili jeden z jeho praporů a rozvrácený zbytek hnali daleko před sebou. Turowskému trvalo několik hodin, než znovu stmelil síly. V průběhu boje se Pekelníci navíc zmocnili obou bauhauských houfnic, přičemž pobili celou jejich obsluhu. Generál se pokusil o protizteč pomocí hraničářů, kteří svedli s Imperiálci divokou přestřelku, avšak po zásahu aeromobilní pěchoty z *Taihó Teišindan* musel zatroubit k ústupu. Nepřítel svíral bauhauské uskupení již ze tří stran.

Bylo však pozdě. V průběhu předchozího boje přešel 715. smíšený prapor Cujamovy brigády přes levé křídlo resshanských pozic a napříč postavením Cariusových Kybertroniců vnikl Bauhausanům do týla. Kruh se uzavřel. Generálovy jednotky se musely vrátit zpět do původního tábora, kde mezitím již ashigarové obsadili polní ubikace a nemocnici zanechanou na místě. *Dirlwanger Brigade* a hraničáři je však vytlačili čelním útokem zpět. Postup ashigarů kapitána Takaiči Hasua nebyl předpokládán velením a proto se mu nedostalo podpory. 23. musel ustoupit se značnými ztrátami.

Turowski si uvědomoval bezvýchodnost své situace a opakovaně žádal velitelství o posily. Záchrannou akcí byl pověřen uražený generál Rydziewicz, který krátce po svém jmenování rozbil svůj štáb v Beaurains, kam také dorazila zázračně objevená Bojová skupina Marcks z divize Feldherrnhalle. Rydziewicz však požadoval vrchní velení nad operací a dával nepokrytě najevo, že „jeho“ elitní oddíly pancéřových granátníků se nepohnou, dokud mu nebude vyhověno. Snaha zachránit tragickou situaci se tak rozplynula v malicherných intrikách Denikinova štábu.

Zatím se Turowski pokoušel vymanit z obklíčení, ale jeho vojáci byli dezorientovaní a rozptýlení, takže nepřítel dostal čas se ve svých pozicích zakopat. Zejména morálka milicionářů byla velmi nízká. Generálplukovník, odhodlaný využít každého prostředku, se ještě pokoušel vyjednávat s koordinátorem Cariusem, ten mu však odpověděl, že „každý pohyb Bauhausu k jeho pozicím musí být považován za útok a tak na něj bude reagováno“, čímž padla i tato, od počátku chabá naděje.

Na štábu Vojenského okruhu Narew se mezitím horečně plánovalo. K ránu předložil generál-adjutant Senšin plán na vyproštění obklíčených jednotek, který byl v nepřítomnosti velkomaršála Denikina schválen Buturlinem. Spočíval v obousměrném výpadu *Kampfgruppe Stolberg* a *Panzerkampfgruppe Marcks*, jejichž spojení by umožnilo evakuaci. Plánovací skupina již v této chvíli nepočítala s vítězstvím, neboť získala od *I./AG 72* přesnější údaje o síle protivníkových vojsk. Průzkum nad základnou Wancourt odhalil velké množství přesouvané živé síly i bojové techniky a štáb pochyboval, že v tuto chvíli by situaci zachránilo byť i nasazení celé divize Feldherrnhalle. Nutno podotknout, že značná část pozorovaných jednotek nebyla vůbec určena pro stolbergskou operaci. Šlo o mishimské oddíly, vysazené z jiného konvoje, určené k vystřídání jednotek udržujících obklíčení citadely Dagon-orch. Přestože generálmajor Toda u jejich velitele intervenoval, nic nepořídil. Ani žádost zasláná na vyšší místa žádnou změnu nepřivodila; k dovršení organizačních zmatků nemělo velitelství Oblastní armády východních moří (*Toukai Homen Gun*) na základně Arawe nad těmito oddíly plnou velitelskou pravomoc, neboť se jednalo o pomocný kontingent

knížete ze Shoa, jehož zapojení pod armádní velení bylo omezeno konkrétním účelem a svázáno celou řadou starých úmluv. Přestože pro operaci nebyly využitelné, shoanské oddíly svou přítomností beznadějně přeplnily kapacity základny Wancourt, již tak obrovsky vytižená podporou kampaně, takže i když zbytek expedičního svazu se zpožděním dorazil, nebylo možné jeho vojáky vylodit a ti museli čekat na palubách lodí, kotvících v Zewana Chasma, až se prostory uvolní. Nakupení dopravních plavidel, obtížených vojáky, na malém prostoru, si přímo říkalo o katastrofu, kterou mohly způsobit ponorky či letouny, kdyby na konvoj v zátocě zaútočily. Ačkoli se to však zdá neuvěřitelné, ani námořní velitelství SKAR, ani velitelství 7. letecké flotily (*Luftflotte 7.*) neobdržela od štábu Narewu za celou dobu jedinou informaci o tom, že v oblasti probíhají boje. Letecký průzkum, který si vyžádalo velitelství SKAR na základě informací U-602, identifikoval pouze nákladní lodi pod kartelovou vlajkou, o jejichž misi bylo v rámci výměny informací uvědoměno předem prostřednictvím kartelové ústředny. Logicky tak předpokládalo, že k němu náleží i plavidla konvoje dopravující Todův sbor a proto nepřijalo žádná opatření k jejich napadení.

Pro potřeby stolbergské bitvy nicméně byla na resshanské straně k okamžité dispozici pouze Strážní pohotovostní brigáda (*Tokei Taikidan*), páteční jednotka bývalé *Kurojoukaku Tokeitai*, jejíž těžké dělostřelectvo bylo právě rozmístěno na pravém břehu Scarpe. Další části armádní skupiny, zejména Jízdní sbor Šikanzen (*Šikanzen Džóbatai*), tvořený jedním lehkým tankovým plukem, jedním mechanizovaným plukem, dělostřeleckou brigádou, brigádou kavalérie a útvarem polního četnictva, dosud do oblasti bojů nedorazily a do skončení operace se to již nemělo změnit, protože Ressha se potýkala s obrovským nedostatkem přepravních kapacit. Ani narychlo zahájená výstavba železnice nepřinesla změnu, neboť byla dokončena dlouho po skončení válečných operací.

Dle instrukcí štábu Narewu zahájil Turowski prorážecí útok v čele se čtyřmi zbývajícími tanky. Ten mířil proti postavení hájenému 715. praporem majora Toči Koizumiho. Elitní mishimští vojáci kladli tuhý odpor, avšak tanky zadržet nedokázali, neboť neměli těžkou výzbroj (nacházela se na jedné z lodí, kotvící v zátocě Zewana Chasma). Krvaví d'áblové jsou však v mishimské armádě známi svými improvizacemi a tak dokázali za pomoci jednoduchých zápalných lahví zničit dva stroje po činech sebevraždě odvahy. Ty pak zůstaly bezmocně trčet uprostřed mishimských pozic a jejich posádky zahynuly. Z obklíčení prorazil jen kapitán Wisch a druhý tank vedený poručíkem Loherem. Jejich osádky se na břehu řeky Nasyr šťastně setkaly se svou divizí a stolbergské dobrodružství pro ně skončilo.

Plukovník Ryčagov, jehož muži podporovali útok, dokázal prorazit obklíčením; záhy však zjistil, že jej nikdo nenásleduje. Když velitel Nowogrodzské zjistil, že nenáviděný nepřítel ustupuje, zahájil bez povolení útok, jímž zcela rozdrtil zadní voj, tvořený zbytkem Tipanovovy milice. Několik zbylých squadů gardistů a demoralizovaných vojáků 400. pevnostního pluku bylo záhy vtaženo do vyčerpávajícího boje, jehož výsledek nebyl jednoznačný jen díky opětovné nekoordinovanosti sil nepřítele.

Ani Rydziewicz se nijak nevyznamenal. Čelní odřad vojáků Feldhermhalle sice postoupil na druhý břeh Nasyru, tam se však zastavil a čekal, zatímco skomírající zbytky Skupiny Stolberg sváděly beznadějný boj proti přesile. Po několika hodinách na pozice dragounů zaútočily dva vrtulníky Fukimura A-1 z 8. *Čokkyó Hikotai*. Jejich útok sice nezpůsobil žádné škody, nicméně velitel odřadu plukovník Erich Marcks dal v souladu s pokyny generála Rydziewicz pokyn k ústupu na levý břeh. Po stažení Marcksových a návratu Ryčagovových mužů zpět na Turowského stanoviště se kruh obklíčení znovu uzavřel. Poslední příležitost byla promarněna.

V této chvíli bylo již nad slunce jasné, že operace skončí katastrofou a štáb Narewu přistoupil k různým opatřením. Jednotky v oblasti Beaurains a Stolbergu byly postaveny pod společné velení, kterým byl pověřen generál Rydziewicz. Turowski byl zatracován pro neúspěch operace, za nějž neslo vinu vrchní velení a zejména sám Rydziewicz, který zabránil nasazení pancéřové bojové skupiny z Feldherrnhalle v době, kdy to ještě bylo smysluplné. Bylo zjevné, že neúspěšného vojevůdce čeká polní soud a protože na dvoře velkoknížete Denikina byly odsudky neoblíbených vždy rychlé (viz případ generálmajora Ryčagova), byl Turowski odvolán z funkce velitele Hraniční oblasti (nahrazen prozatím Rydziewiczem) a degradován o tři hodnosti.

Hned po splnění svých požadavků vydal Rydziewicz rozkaz Skupině Stolberg, který jí nařizoval probít se z obklíčení, zatímco jeho síly povedou vstřícný úder z východu. Opakovala se předchozí fraška, neboť ani tentokrát nepostoupily jednotky Feldherrnhalle dále než na opačný břeh řeky, kde se okamžitě staly cílem útoků resshanských vrtulníků. Generál proto nařídil opětovné stažení a vyžádal si přísun protiletadlových baterií, které měly dragouny krýt proti útokům ze vzduchu. Turowského zanechal bez jakékoli pomoci; dlužno podotknout, že degradovaný generál se o opakování předchozího průlomu vůbec nepokusil, neboť jeho síly klesly pod kritickou mez a neměl žádné tanky, bez nichž by již předchozí útok nebyl proveditelný.

Rydziewicz pak přiřkl ve své zprávě veškerou vinu Turowskému, který „odmítl splnit rozkaz,“ zatímco odřad vedoucí odlehčovací útok „chrabře prolomil řady nepřítele“. Ve skutečnosti se vojáci Feldherrnhalle, s tragickou výjimkou Wischovy eskadry, vůbec nedostali do palby, nepočítaje ojedinělé útoky vrtulníků Fukimura.

O sedm hodin později se Turowski se zbytkem vojáků vzdal plukovníku Tagumovi, čerstvě povýšenému na brigádního generála (velitel žoldněřské brigády Goake se stal plukovníkem). Operace Stolberg skončila a obě strany mohly bilancovat.

Z původního počtu 7 336 nasazených vojáků v kapse nakonec zůstalo 3 906, z toho 2 254 raněných. Mnoho z nich (408) zemřelo dříve, než se jim mohlo dostat řádného ošetření, nebo prostě na vážnost svých zranění. Většina z nich byla po uzavření mírové smlouvy repatriována, někteří však (317) se rozhodli následovat Turowského a Ryčagova, kteří přijali nabídku vstoupit do cizineckých složek armády korporace Ressha vzhledem k neutěšené situaci, v níž se nacházeli (oba obdrželi ekvivalent svých předchozích hodností). Generální inspektor ozbrojených sil Resshy (*Ressha Rikugun Sokambu*) generál Jukio Sekki byl oběma přírůstky nadšen, neboť oba muži podali v bitvě vysoký výkon a získali si zasloužený respekt. Dokonce i vojáci Nowogrodzské, kteří zbili zajatého kapitána Tipanova, známého jim z denikinovských represí proti vzbouřenému obyvatelstvu Sapunu, Turowského a Ryčagova hodnotili vysoko, byť je pochopitelně příliš nemilovali. Z mužů, kteří následovali oba generály (jednalo se převážně o vojáky trestaneckých jednotek), byla vytvořena 7. *Dokuricu Dai Toku Buntai* (7. zvláštní skupina), nasazená v souladu s vžitými pravidly na místech konfliktů s jinými korporacemi než s Bauhausem.

Krátce po kapitulaci bylo zprovozněno letiště Sanbees, ačkoli již předtím z něj operovaly vrtulníky, startující proti dragounům z Feldherrnhalle. První skupinou, která odstartovala z jeho plochy, byli muži koordinátora Cariuse, které resshanská dopravní letadla dopravila na základnu Veceses, přičemž se velkým obloukem vyhnula palebnému sektoru pevnosti Warte. Z opevněného pásma vybudovaného kybertronickými ženisty na kótě Tonhoa vznikla zesílením opevnění rozsáhlá fortifikace s řadou menších bunkrů. Krátce nato nastoupily

zpáteční cestu i brigády Taihó a Hajate, jejichž muži si odnášeli nejedno resshanské vyznamenání. Ranění a nemocní byli odsunuti vzduchem. Většina jednotek Todova expedičního sboru tak nebyla vůbec vyloděna a rovnou nastoupila zpáteční plavbu.

Goakeho žoldnéri si během rutinní hlídkové činnosti u letiště užili pár chvil odpočinku, který jim umožnil zotavit se z utržených ran během čekání na další akci Bauhausu. Ta však nepřišla a po uzavření mírové smlouvy byla celá brigáda odsunuta do jiných sektorů.

Týden poté zasedli v „neutrálním“ mishimském městě Kašing představitelé Resshy a generál pěchoty Nifont baron Lužinskij, zástupce náčelníka štábu Vojenského okruhu Narew. Ten stvrdil v zastoupení velkoknížete Denikina, že rod Denikinů se jménem Bauhausu zřiká mocenských nároků na Stolberg a postupuje je korporaci Ressha. Protihodnotou tohoto „daru“ byl fakt, že Ressha propustila všechny zajatce, aniž požadovala obvyklé dávky na jejich zaopatření. Vzhledem k zájmu obou stran o co nejmenší publicitu se akce obešla bez zprostředkování Bratrstva či Kartelu.

Výsledek „bitvy o Stolberské kopce“ pochopitelně vyvolal u velkomaršála Balthasara velkoknížete von Denikin a tím pádem na štábu Vojenského okruhu Narew hlubokou depresi. Za hlavní viníky neúspěchu byli shodně označeni Turowski a Ryčagov, jejichž jednání bylo v očích jejich kolegů logicky dovršeno aktem černé zrady. Je samozřejmé, že se ihned ozvaly hlasy, které tvrdily, že oba hlavní protagonisté kolaborovali s nepřítelem již před zahájením tažení a vedení bojových operací tím bylo výrazně poznamenáno. Toto líbivé vysvětlení štáb Narewu veřejně nepopřel, sám si však byl vědom toho, že neodpovídá skutečnosti. Rozkazem velkoknížete Denikina byla proto zřízena vyšetřovací komise, složená z jeho nejvěrnějších: polního maršála Buturlina, operačního důstojníka štábu generálmajora Alexeje Čirkova a mladého generála polního strážmistra Alexandra Sutgofa, Denikinova oblíbence. Vyšetřování pokračovalo velmi rychle a záhy otřásl mnoha vysokými posty, neboť odhalilo celou řadu otřesných faktů.

Jako první přišel na řadu generálmajor Vitalij Gerasimenko, velitel pevnosti Warte, který byl promptně přeložen na mnohem riskantnější velitelské místo u 4. gardové armády, dislokované v oblasti Golgothiny citadely. Vzápětí nato jej následovali velitel týlového zabezpečení posádky podplukovník Tutčev a dělostřelecký náčelník major Doncov, oba v úzké návaznosti na zjištěné nedostatky ve výzbroji pevnostního arzenálu. 4. gardová armáda (*4. Garde Arme*) měla velkou spotřebu kádrů a ztrátovost se nevyhýbala ani vysokým postům. Podezření neunikl ani generál Rydziewicz, avšak komise (zejména díky opatrnému sabotování tohoto tématu ze strany maršála Buturlina, pro něhož Rydziewicz zařizoval různé „choulostivé“ záležitosti) neshromáždila proti němu žádný důkazní materiál. Očištěni byli naproti tomu generálmajor von Klenau a plukovník Marcks, neboť jednali pouze dle rozkazů nadřízených. Vysoce hodnocen byl zejména kapitán Wisch („skutečný hrdina“ – gen. Sutgof), který získal korporační vyznamenání. Obdobně dobře dopadli i poručík Loher a poněkud překvapivě major Berzarin, u něž byla oceněna „rozhodnost a statečnost tváří v tvář nepříteli“. Byl také vyznamenán a po skončení rekonvalescence měl přejít na štáb Hraniční oblasti. Posledním kladně hodnoceným byl podplukovník Dabek, který nezůstal v kapse a nepadl tudíž do zajetí, bývalý pobočník generála Turowského. Dabek včas rozpoznal, odkud vítr fouká a veřejně Turowského dezerci odsoudil. Byl povýšen mimo pořadí a stal se pobočníkem velitele 22. plní armády (*22. Feld Arme*) generálplukovníka Michaila Ščepilla.

I bez důkazů proti generálu Rydziewiczovi však bylo zřejmé, že z připravované donace (již dlouho si činil zásluku na hrabství Beaurains) dozajista sejde. Generálstrážmistr Sutgof totiž pojal k intrikánskému důstojníkovi značnou nechuť a vypověděl mezi čtyřma očima

velkoknížeti všechna podezření, která oficiální zpráva zamlčela. Ani prohnáný Buturlin si netroufl tomuto mladému a protěžovanému, avšak překvapivě schopnému důstojníkovi veřejně oponovat. Sutgof se totiž v té době oženil s nejmladší dcerou samotného Denikina a jako svatební dar obdrželi novomanželé právě hrabství Beaurains. Post date byl novopečený hrabě povýšen na generálmajora a jmenován velitelem Severoafroditské hraniční oblasti, čímž Rydziewiczovo dočasné pověření vypršelo a generál sám upadl v nemilost svého suveréna. Bylo ostatně veřejným tajemstvím, že Denikin chystá svému mladému zeti maršálskou hůl. I tak byl Sutgof v osmadvaceti letech nejmladším generálem celého Bauhausu. Nový hrabě dosadil do Beaurains jako svého zmocněnce majora Morice Glybova a pověřil jej reformou zdecimované milice. Jeho zástupcem byl nejdříve nadporučík Kiril Arbuzov, později, po svém návratu ze zajetí, opět kapitán Tipanov.

Současně s touto donací byl do funkce velitele pevnosti Warte dosazen generálstrážmistr Semjon Kirilov, čerstvě povýšený a vyznamenaný důstojník, odvelený od 4. armády. Rydziewicz a Klenau tak vyšli zcela naprázdno. Intrikánský generál nedal nijak najevo své zklamání a napřel své síly jiným směrem, dokonce i na jiném kontinentu. Výsledek se projevil záhy v podobě rozpoutání Lužské krize.

Ordre de bataille bauhauských sil v bitvě o Stolberg

Militärstellung Narew

velitel – grossmarschall Balthasar grossfürst Denikin
náčelník štábu – feldmarschall Alexander Buturlin, graf von Polock
zástupce náčelníka štábu – general der infanterie Nifont Lužinskij, baron von Raigard
operační důstojník – generálmajor Alexej Čirkov, baron von Grodno
pobočník vrchního velitele – generálmajor Sergej Senšin, baron von Starodub
zástupce vojskového inspektora – generalwachmeister baron Alexander Sutgof

Ersatzkorps Narew

general der panzertruppe Tadeusz Rydziewicz

Nordaphrodite Grenzgebiet

velitel – generálmajor Pjotr Ryčagov
velitel – generaloberst Arkadij Turowski
velitel – general der panzertruppe Tadeusz Rydziewicz

Kampfgruppe Stolberg

velitel – generaloberst Arkadij Turowski
zástupce velitele – oberst Pjotr Ryčagov
pobočník velitele – oberstleutnant Romanus von Dabek

Dirlewanger Brigade

oberst Pjotr Ryčagov
1. Füsilier Bataillon
2. Füsilier Bataillon
1 825 mužů, 1 412 zabito, 311 přešlo k nepříteli, 100 repatriováno

400. Pionier Regiment

oberstleutnant Hans Krause (†)

I/400 Pionier Bataillon

II/400 Pionier Bataillon

III/400 Pionier Bataillon

400. Nachrichten Abteilung

400. Feldersatz Abteilung

3 478 mužů, 1 489 zabito, 1 989 repatriováno

II. Beaurains Volksgrenadier Bataillon

hauptman August Tipanov

852 mužů, 259 zabito, 6 přešlo k nepříteli, 586 repatriováno

III. Bataillon Jägerregiment Garde du Narew

oberstleutnant Henryk Dombrowski

1 078 mužů, 622 zabito, 456 repatriováno

2/96 Artillerie Halbabteilung (detašována z Festungstruppe Warte)

leutnant Cibor Ornej (†)

2 x 150 mm polní houfnice FH150G

13 mužů, 13 zabito

42. Panzer Schwadron (detašována od Panzerkampfgruppe Marcks)

hauptman Oscar Wisch

14 x střední tank Alkett MKPkw-600 Schwarz Panther

90 mužů, 43 zabito, 10 uniklo z obklíčení, 37 repatriováno

Panzerkampfgruppe Marcks (detašována od 18. Panzergrenadier Division Feldherrnhalle)

oberst Erich Marcks

3/238. Panzergenieurabteilung

61. Panzeraufklärungsabteilung

40. Panzer Schwadron

41. Panzer Schwadron

28 x střední tank Alkett MKPkw-600 Schwarz Panther

I. Gruppe Aufklärungsgeschwader 72 (detašována od Luftflotte 7.)

oberstleutnant Adam Starowic

Sperrverband Warlus (detašován z Festungstruppe Warte)

oberst Hans Blaskowitz

I/401 Pionier Bataillon

II/57 Panzerabwehrabteilung

97. Artillerie Abteilung

Ordre de bataille mishimsko-resshanských sil v bitvě o Stolberg

Kurojoukaku Tokei Gun

taišó Jukio Sekki

Taihó Teišintai (vyčleněno z Taihó Teišindan, mishimské aeromobilní brigády, součásti Kinsei Dai Honei Jobitai)
šósa Kacusaki Ohhira (†)
428. Teišin Daitai
429. Teišin Daitai
1 867 mužů, 328 zabito

Toku Kengun (mishimský expediční sbor, vyčleněný z Toukei Homen Gun)
šóšó Jasuhide Toda

Hajate Tokudan (mishimská pěší brigáda, součást Toku Kengun)
taisa Renji Cujama
714. Rengo Daitai
715. Rengo Daitai
šósa Toiči Kozumi
716. Rengo Daitai
2 635 mužů, 493 zabito

Tokei Senkenbutai

taisa Koiči Tagumo
22. Kei Hohei Daitai
23. Kei Hohei Daitai
taiji Takaiči Hasu
Tokuse Cu Buntai Hagari
Tokuse Cu Buntai Asenuma
Arataki Tokkotai
Jošió Arataki (†)
13. Juso Dokuricu Čutai
3. Juso Suidžoki Hikotai
3 614 mužů, 1 482 zabito

Mešikakae Rjódan

čúsa Tokuhiširo Goake

Nowogrodzka Čornaja kompanija

major Fedor Šlemin
622 mužů, 12 zabito

Hellfire Infantry Group

captain Leo Deighton
947 mužů, 38 zabito

Bloody Rangers
major Stanton Merrill
556 mužů, 43 zabito

Tokei Taikidan
džunšó Samió Ozawa

18. Hikotai (mishimský útvar stíhacích bombardérů, vyčleněno z Kageró Kokutai)
hiko čúsa Hikoemon Tanaka

8. Čokkyó Hikotai
hiko šósa Daisuke Iwami
24 x bitevní vrtulník Fukimura A-1 kansoto
108 mužů, 4 zabiti